Твір-опис природи

Осінь помітно віждає свої права зимі. Вранці зовсім холодно, де-не-де лежить паморозь. Вдень сонечко наче і намагається нагріти повітря, але, мабуть, не вистачає вже в нього сили. Скрізь відчувається крижаний подих зими. Починаються найкоротші дні й найдовші ночі. Сонце нижче опускається над небосхилом.

За ніч на небі зібралася сила-силенна хмар, а вранці, мов пір'їночки, посипалися з них маленькі сніжинки. Вони, наче танцюючи, падали на землю і стелилися білою рівною ковдрою. Від цього дивовижного падіння сніжинок на душі було радісно, бо ось він, нарешті, перший сніг, і якось сумно,- бо це вже певна прикмета, що скоро почнуться морози.

Вранці виглянуло сонечко — і сніг потроху почав танути. Це так завжди буває, адже це тільки перший сніг. Але люди, особливо діти, раді першому снігу. І пригадуються слова Л. Глібова із поезії «Земна пісенька»:

Зимонько-снігурочко,

Наша білогрудочко,

Не верти хвостом,

А труси тихесенько,Рівненько, гладесенько

Срібненьким сніжком.